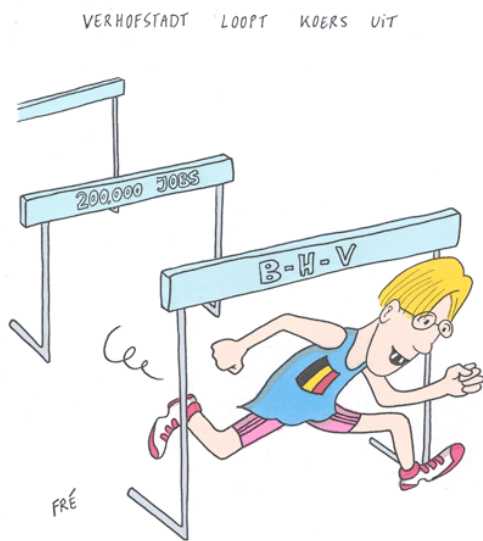

**Bart Brinckman in De Standaard, over de VLD:
14-4-2005**

DE HANDELINGEN. We regeren ons gewoon kapot

Gezag heeft Guy Verhofstadt (VLD) al lang niet meer. Hij leeft bij de gratie van zijn socialistische coalitiepartners die voorlopig geen beter alternatief vinden. De ravage in de eigen partij valt ondertussen niet meer te overzien. Een blits congres over economie zal de malaise niet weggommen. Integendeel, het zet de gapende tegenstelling tussen woord en daad enkel in de verf.

(Cartoon: bron webstek Vlaams Belang)

TEGENWOORDIG wordt een politicus tegen lichtsnelheid geleefd. Neem nu Bart Somers. Een kleine twee jaar geleden mocht hij Patrick Dewael, die zijn biezen pakte naar de federale regering in de hoop Guy Verhofstadt te kunnen opvolgen, vervangen als minister-president. De partijtop viste hem nadien netjes op als voorzitter nadat de kiezer Yves Leterme (CD&V) in de ambtswoning aan het Martelarenplein knikkerde.

Ondertussen is de rol van de Mechelaar op nationaal niveau al uitgespeeld. Uit het communautaire overleg over de splitsing van Brussel-Halle-Vilvoorde lekten dodelijke details. Zo geuude PS-onderhandelaar Philippe Moureaux steevast ostentatief als de VLD-voorzitter het woord nam. Verhofstadt legde vervolgens zijn voormalige woordvoerder het zwijgen op. Ook Vlaamse socialisten vinden de interventies van de Mechelse burgemeester nauwelijks nog relevant.

Als partijvoorzitter is Somers slechts een speelbal van het regeringstrio Verhofstadt-Dewael-De Gucht. Die maken hun partij, en hun voorzitter, ondergeschikt aan hun zin voor staatsmanschap. En als Somers door zijn gestuntel van de afgelopen dagen in oktober 2006 het burgemeesterschap van Mechelen verspeelt, zullen ze er geen traan om laten. Dan staat er wel een ander slachtoffer klaar dat, in ruil voor een VW Touareg onder zijn/haar achterste, als Playmobil-popje door het leven wil gaan.

Het zegt veel over de liberale cultuur als een politiek natuurtalent en

geëngageerd politicus als Somers meedogenloos de vernieling wordt ingereden. De gewezen VU'er moet zich verschrikkelijk de mond hebben gespoeld nadat hij intern het engagement van Verhofstadt en co had verdedigd om de Franse gemeenschapsregering toe te laten in Vlaanderen scholen op te richten. Somers beriep zich zelfs op een argument dat de ultieme zwakheid van de premier blootlegde. „Als we dit niet toestaan, laat Elio Di Rupo de regering vallen“, bezwoer hij de verontwaardigde reacties. Kennelijk zet een verblijf in de Melssensstraat aan tot kamikazegedrag.

Het kan dan ook niet verbazen dat de PS de jongste dagen bloemetjes naar de eerste minister wierp. De premier overlaadde de Franstaligen tijdens de jongste communautaire onderhandelingen met cadeautjes. Bakens werden fundamenteel verzet. Maar ook in sociaal-economische dossiers heeft de PS geen klagen over zijn centrum-links beleid.

De premier stelde onlangs de zogeheten Bolkesteinrichtlijn - een Europese richtlijn die de dienstensector wil overlaten aan de vrije markt - ter discussie. Sedert het vertrek van SP.A-boegbeeld Frank Vandenbroucke is het enthousiasmerende beeld van de actieve welvaartsstaat helemaal verwaterd. Di Rupo staat sterker dan ooit om de verbreding van de sociale bescherming boven de creatie van welvaart te plaatsen.

De malaise, ja zelfs de schaamte, bij de liberale achterban groeit zo met de dag. De eerste minister mag dan een bevroren politicus en een briljante *campaigner* zijn, uiteindelijk wordt het vervelend als Verhofstadt aan zijn zoveelste partijtje limbodansen begint. VLD-militanten hebben het gevoel dat de VLD-ministers iets te dikwijls onder de lat doorkruipen. Niet dat de splitsing van B-H-V als een halszaak werd beschouwd. Maar het debacle van de onderhandelingen is niet van dien aard om het vertrouwen in de partijleiding te versterken, laat staan om de basis te leggen voor een electorale wederopstanding.

Goed twee jaar geleden kon de helft van de Vlaamse bevolking zich voorstellen om op de VLD te stemmen. De partij leek klaar om uit te groeien tot een „sterk authentieke volkspartij“ die niet zou vervallen in de klassieke links-rechtstegenstelling. Maar al snel spatte de ultieme droom van toenmalig voorzitter Karel De Gucht als een zeepbel uiteen.

Na de openlijke vernedering van alle vijftigplussers (het dumpen van minister Jaak Gabriëls wegens te oud), een ontluisterende aanval op De Gucht en het slikken van het vreemdelingenstemrecht - Dewael: „*Read my lips*“, het vreemdelingenstemrecht komt er nooit.“ - kan de VLD enkel nog rekenen op haar traditionele harde kern van vrije beroepen en ondernemers. Nieuwe kiezers die zich lieten verleiden door het hippe imago, ondersteund door linkse standpunten inzake ethische kwesties, zijn ondertussen ontmoedigd vertrokken. Anderen zochten heil bij een echte volkspartij: Vlaams Belang.

Waarom geen flink congres organiseren, moet Somers hebben gedacht. Zo'n stevige bijeenkomst die teruggrijpt naar de legendarische congressen uit de beginjaren van de VLD waarbij zowat alles op zijn kop werd gezet: de privatisering van de sociale zekerheid, de afschaffing van het koningshuis, de rechtstreekse verkiezing van de eerste minister. Het was in de nasleep van de Burgermanifesten allemaal bespreekbaar. En de publieke opinie lustte wel pap van wat de toenmalige rooms-rode coalitie de „vernielingsdrang van Verhofstadt“ noemde.

Volgend weekend kunnen de VLD'ers zich daarom troosten bij het uitzetten, gedurende drie dagen, van de socio-economische krijtlijnen voor de komende tien

jaar. En er werd aantrekkelijk werk geleverd. De voorbereidende teksten maken duidelijke keuzes, weg van het centrum.

Het project sluit mooi aan bij wat in Vlaanderen leeft: werken voor de kost moet worden beloond, de belastingdruk moet naar omlaag. De overheid moet worden ontvet, het leven van een uitkering moet worden ontmoedigd. Onder het motto 'hoe meer concurrentie, hoe beter' wordt ook de liberalisering van sectoren zoals onderwijs, welzijn en gezondheidszorg aangekaart.

Deze bocht naar rechts - natuurlijk bestaat die links-rechtstegenstelling - bedient alvast de veertig procent van de leden die liever Jean-Marie Dedecker als voorzitter zagen. Want het moet gezegd, Dedecker blijft een *pain in the ass* die de sfeer niet ten goede komt. Zijn profileringsdrang, waarbij hij de zwaktes van Verhofstadt handig uitbuit, kost de VLD tonnen krediet. Helaas voor de partij staat Dedecker electoraal een heel stuk sterker dan die andere notoire dwarsligger Hugo Coveliers.

Toch houdt zo'n congres belangrijke risico's in. In tegenstelling tot tien jaar geleden levert de VLD nu de premier. Niemand kan zich voorstellen dat de PS ooit bereid zal zijn ook maar een millimeter mee te stappen in een *fair tax* -verhaal waardoor er voortaan slechts twee belastingvoeten zijn (20 en 40 procent). Op een moment dat de vergrijzing toeslaat en de gezondheidszorg onbetaalbaar wordt, willen de liberalen de fiscale druk tot 2015 jaarlijks met een half bbp-procent verlagen. Kostprijs: 15 miljard euro. Dat is wat anders dan een algemene sociale bijdrage.

Zo'n vlucht vooruit lijkt hoogst geschikt om de ontmoedigde achterban op te fleuren. Maar het verscherpt ongetwijfeld het beeld van een VLD die op papier gespierde beloften doet om dan vervolgens in de regering een toontje lager te zingen. Zo komt Somers weer op de proppen. Het is uitgerekend de taak van een partijvoorzitter om erover te waken dat de partijlijn en de regeringslijn niet te ver uit elkaar lopen. Hij heeft tot de gemeenteraadsverkiezingen de tijd om zich te manifesteren. De partij zal hem dankbaar zijn.

14/05/2005

Bart Brinckman